

Gökkuşığı Roman Sayfa 116 120

— mucit55macit · 15 Ekim 2015

Kısım 4

Gerçekler

Vücudum rüzgara kapılmış yaprak misali, derinden derine hiçbir şey hissetmeden uçuyor ama nereye? Tatlı bir boşluk içindeyim. Nerede ve olduğunu anlamaya çalışarak bu rüyadan uyanmak istiyorum. Yavaşça gözlerimi açtım, yan tarafımda çalışan makinelerin dışında etrafım çok sesiz.

Kafamı oynatıp bakmak istedim, fakat boynumun dönmediğini fark ettim. Yukarıda ışık yanıyor ve sadece yanan ışığa bakabiliyorum. Bir odadayım ve neler yaşadığımı hatırlamak istiyorum, aklımda sadece bir cümle:

---Usta üzerimize geliyor, dikkat!!!

Kafamı biraz daha zorlayınca Mehmet'in "Allah" diyen sesini hatırladım. Gerisi yoktu.

Neler olmuştu da ben bu odadaydım, ya Mehmet! O neredeydi? Bu oda da neyin nesiydi? Yan gözlerle etrafımı iyice araştırdım, burası ev değil, bir hastane odasına benziyordu. Tekrar aklımlı toparlamaya çalıştım, herhalde kaza yapmıştık. Öyle ya, yoksa burada ne işimiz vardı.

Tekrar uykuya dalıyorum, kabuslar içindeyim. Üzerimize ışıklar geliyor, geri çekilip tekrar geliyor, bağırımlar, tuhaf sesler, büyük bir gürültü, sonrası yok. Aynı kabuslarla defalarca ayılıp tekrar dalıyorum, ancak tam olarak bir türlü aklımlı toparlayamıyorum. Vücudum yok gibi, tatlı bir hafiflik içerisindeyim.

Karşımda beyaz elbiseler içerisinde birileri konuşuyorlar. Birisi eğilip gözlerimin içine baktı, sonra diğerleri. Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımı görünce durup tekrar baktılar. Bana bir şeyler söylediler, anlamamıştım. Bir kez daha gözlerimi açıp dikkatlice yüzlerine baktım.

---Nihayet, hele şükür.

---Evet Hocam, nihayet kendine geldi.

Kendine gelen kimdi diye düşündüm, kimin hakkında konuşuyorlar.

Ben miydim yoksa? Off! Şu kafamı bir toparlayabilsem diye düşünüyorum. Tekrar dalıyorum, ışıklar, sesler, geçen zaman ve sonrası.

Birinin elimi tuttuğunu anladığımda, yeniden kendime gelerek ona bakmaya başladım. Daha dikkatli baktığımı görünce sevinçle:

---Bakın kendine gelmeye başladı, bakın!

Ben de, karşımda durup bana bakanları daha iyi seçmeye başladım. Beyaz elbise içinde birkaç kişi bana bakıyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Bir şeyler demek ister gibi ağzımı oynatmaya başladım. Dudaklarım susuzluktan kavrulmuş gibi yanıyor vücudumdan sızılar geliyordu.

---Neredeyim?

Diyebilmişim. Hepsi dikkatlice bana bakarak yanıma geldiler. İçlerinden biri daha yakına gelip:

--Beni duyabilecek misin bakalım?

Duyduğumu anlatmak için gözlerimi kapatıp açtım, anlamıştı.

---Geçmiş olsun, kurtuldun gibi, iyi dayandın, şimdi iyice dinlen sonra tekrar konuşuruz.

Herkes gittiklerinde odada yalnız kalmıştım. Ah bir kafamı oynatıp etrafıma bakabilsem! Sadece tavana bakacak vaziyette yatıyorum ve vücudumdan gelen acıları yeni yeni hissetmeye başladım. Her yanımdan ağrılar ve acılar geliyordu, buna rağmen hiçbir yerimi oynatamıyor, tavandaki lambanın dışında herhangi bir şey de göremiyorum.

Yine uyku, yine kâbuslar. Her defasında daha fazla şey hatırlamaya başlıyorum. Mart ayı ortaları, yanımda muavinim Mehmet'le Ankara'ya gidiyoruz. Elma dağı rampalarını çıkarken akşam vakti olmuş, zamansız yağın karlı bir yolda yavaş yavaş yol alıyoruz. Birden karşıdan gelen aracın hızla kayarak bizim yola girdiğini ve benimde arabamızı yolun dışına attığını hatırladım, sonrası yoktu. Ben kendime gelmiş, hastanede olduğumu anlamıştım, yanımdaki Mehmet, ona ne olmuştu? Son olarak Allah diye bağırdığını hatırladım. Oda başka bir odada olmalı diye düşündüm. Ben yaşadığıma göre herhalde ona da bir şey olmamıştı. Uzun yıllardır bu yollarda çok tehlikeler atlatmış, fakat kaza yapmamıştım. Şoförlükten usanmış olmama rağmen yapacak başka işimin olmaması, hem de yola gittikçe içimde biriken boşluğun bir şekilde dolması nedeniyle dışımı sıkıyor yola devam diyordum. Dolaşmak bana iyi geliyordu. Memlekette biraz fazla kaldığım zaman, aklım her an içinden çıkamadığım düşüncelere dalıyor, geçmişle boğuşup duruyordum. Yalnızlığımı paylaşacak birisi de olmadığı için sürekli kendimle mücadele ediyordum.

Aklım yerine geldikçe, yaşadığım yılları, anıları, hayalleri, bilinmeyenleri, hatırlamaya başlamıştım. Tekrar tekrar uykuya dalarak çok zaman geçirdim. Sabah saatleri olmalı ki yine beyaz elbiseli doktorlar gelmişti. Artık onları daha iyi seçebiliyordum. Üç veya dört tane doktor vardı, içlerinden biri hayli yaşlı. Diğerleri ona hocam diye hitap ediyorlar. Yanıma geldiklerinde Hocaları:

---Uyanmışsın, bu gün nasılsın bakalım?

---İyiyim, iyiyim.

---Ooo dilinde açılmış. Dedim ya çocuklar, baksanıza bu adam ne badireler atlatmış, vücudundan belli. Demek ki zamanında hayli sıkıntı çekmiş ve kötü olaylarla karşılaşmış, böylesi az bulunur. Bunu iyi anlayın, bazı vücutlar ölüme son derece dirençli olur, kolay teslim olmazlar. Bu hasta da onlardan biri.

---Ağrıların var mı?

---Biraz.

---Olacak o kadar, herkes senin kadar şanslı olamıyor.

---Ya Mehmet?

Yüzüme dik, dik bakarak:

---Bir haftadır burada yatıyorsun, nihayet tam olarak ayıldın. Seni başka odaya alacaklar, orada daha rahat edersin.

---Mehmet dedim, Mehmet?

Bana cevap bile vermeden yanımdan ayrıлып gittiler. Demek beni duymadılar diye düşündüm, yoksa niye cevap vermesinler. Öyle ya mademki ben kurtuldum Mehmet'te kurtulmuştur. Evladım, canımdı o benim, yıllardır yanımda kendi oğlum gibi severek büyüttüm onu. Çok saygılı, akıllı, becerikli bir oğlandı. Beni çok sever, bir dediğimi iki etmeden her sözüme koşardı. Öz oğlum olsa bu kadar sever miydim acaba? Daha kaç yaşında yanıma gelmişti ki? Yıllarca benimle yatıp kalktı. Kaderlerimiz birbirine çok

benziyordu, çünkü oda benim gibi yetim kalmıştı.

Yakında askere gidecek, onu çok güzel bir törenle askere uğurlayacağım. Neyse, buradan bir çıkalım, memlekette iyice dinlenir, ondan sonra askere uğurlarım. Hayattaki tek dert ortağım can yoldaşımdı. Genç bir çocuk olmasına rağmen çok akıllı ve anlayışlı biriydi. Zaten bu yüzden onu çok sevmiş, kendi oğlumun yerine koymuştum. Ufak tefek bir yapısı vardı ama yapısından beklenmeyen kuvvet ve beceri sahibiydi. Arkadaşlar onu kendi yanlarına almayı istedikçe ben asla olmaz demiş, o da benden vazgeçmemişti. Onunda aradığı sevgiyi ben de bulduğuna emindim. Ona nasıl değer verdiğimi çok iyi biliyordu.

Uykuyla karışık geçen zamanın ardından hastabakıcılar geldi, beni yeni odaya götüreceklerini söylediler. Hiç hareket edemediğimi bildikleri için kalabalıktılar. Hep birlikte bir sedyeye koyarak, beni başka bir odaya götürdüler. Bu oda daha ufak fakat diğer ses çıkaran aletler yoktu. Aman! İyi ki o aletler bu oda da yok, insanın sinirini bozuyorlardı. Bu arada kolumdaki serumu da çıkardıklarına göre demek ki yemek yiyebilecektim.

Birazdan bir hastabakıcı elinde bir tepsiyle odama geldi, bir tabak içinde çorba vardı. Yatağımın arkasını kaldırarak çorbayı içirdi. İş bitince ona bir şey sormak istedim.

---Bakar mısın? Benimle buraya gelen genç bir delikanlı olmalı, o nerede?

Adam manalı manalı yüzüme bakarak:

---Bilmiyorum, Doktorlara sorun.

Dedi. Aklıma kötü kötü şeyler gelmeye başladı. Allah Allah, Mehmet nerede olmalı, niye yanıma gelmiyor? Yoksa o da mı yatıyor? Anlaşılan o da yaralandı, kalkamıyor diye düşünmekten kendimi alamadım. İyi de neden hakkında kimse bir şey söylemiyor, başka taraflarda yatıyor herhalde. Saatler geçtikçe sıkıntım artıyor, hele kalkamamanın verdiği ıstırap ile daha çok bunalmaya başlamıştım. Ne zaman sonra nasıl oldu bilmem, ellerimi oynatmaya başladım. Yavaşça yukarı kaldırıp indiriyor, parmaklarımı büküyordum. Ya ayaklarım! Onlar nasıldı acaba? Biraz sızı vardı ama herhangi bir hareket yoktu. Birde şu boynumu kımıldatabilsem derken elimle boynumu tuttuğum zaman, boynumda bir şeyin bağlı olduğunu anladım. Boyunluk takmışlar ve çıkartmamışlardı. Anlaşılan bu nedenle boynum tam olarak dönmüyordu. İyi dedim kendime, yakında onu da çıkartırlar rahatlarım biraz.

Uykulu uykusuz geçen saatler sonunda sabah olmuştu. Bir müddet sonra Doktorlar gelerek beni muayene ettiler. Ellerimin oynadığını görünce:

---Tamam, boyunluğ u alın bakalım, durumu şimdi nasıl?

Boyunluk çıkartılınca rahatladım, usulca başımı sağa sola çevirdim. Hocaları olan Doktor yanında duran genç ve güzel bir Doktor kıza dönerek:

---Bak Sevgi, bu hasta bundan sonra senin, ben fazla gelemem. Sen durumu bana anlattırın tamam mı? Nasıl kanını verip kurtardıysan, iyileştirip ayağa kaldırmakta senin görevin olsun.

---Tamam hocam.

Sonra bana dönerek,

---Bundan sonra Doktorun bu kızım.

Dedi. Ardından hep beraber odadan çıktılar. Söylenenlere şaşırıp kaldım. Bu genç Doktor kız bana kanını vermiş, kurtulmamı sağlamıştı. Nasıl bir işti, bu kimdi bu kız ve neden bana kanını vermişti? Hele

bir daha gelsin, anlarız o zaman.

Böyle düşünceler içerisinde dalmışken kapıdan o genç Doktor girdi ve yanıma geldi.

---Merhaba, nasılsın bakalım?

---Merhaba kızım hoş geldin, şu yatağımı biraz kaldırır mısın?

---Tabii hemen.

Yatağımın kolunu çevirerek beni oturur duruma getirdi, karşıma geçerek bana bakmaya başladı. Ben de dikkatli bir şekilde onun yüzüne baktığım an, gözlerine, saçının rengine, bakışlarına takılıp kaldım.

---Ne o Amca, neden öyle baktın?

---Amca, sana diyorum sana?

---Kusura bakma kızım, öylesine dalmışım, hele şu sandalyeye otur da anlat bakalım şimdi?

---Neyi anlatayım?

---Bana sen mi kan verdin?

---Evet.

---Neden?

---İçimden geldi

---Nasıl yani?

---Belki inanmayacaksın ama size anlatayım. Annem, sıkıldım diyerek bir süreliğine memlekete gitti.

Annemin gidişinden sonra evde yalnız kaldığım an bilmem ki nedendir, içimde bir sıkıntı vardı. O gün nöbette de hayli sıkılmış oturduğum yerde uyuklarken, ani bir şekilde irkilip korkmuştum. Elimi yüzümü yıkayıp ne olduğunu anlamaya çalışırken, bir kaza haberini aldık. Bir müddet sonrada siz ve yanında birisi ile buraya getirildiniz. Sizin durumunuz ağırdı ve acilen kan aramaya başladık, kanın zor bulunan kandı, kan gurubumuzun uyuştüğünü bildiğim için kan bulamayınca, hiç düşünmeden size kanımı verdim. Verdiğim kan işe yaradı ki, hayat tutunmayı başardınız.

---Size bir can borcum var o zaman.

---Önemli değil Amca, kurtuldun ya.

---Size Sevgi demişti Hocan, doğru mu duy muşum?

---Evet Amca, adım Sevgi.

Yüzüne tekrar baktığım zaman, uzun yıllar öncesinden birini hatırlatmıştı bana. Bir an karşımda sanki Mine'yi görür gibi oldum. Ne kadarda benziyordu ona, saçları bile aynısıydı, ya gözleri! Koyu yeşil, sanki kendi gözlerim gibi. Aklım karışmış, şaşırılmışım. Yok canım! Bu kadarı da fazla, kendi kendime neler de düşünmüştüm. İnsan insana benzeyecek elbette. Buna rağmen genç kısa karşı içimde tarif edemediğim bir yakınlık, sevgi tomurcuğu yeşermişti.

Düşünceli halimi gören Doktor:

---Ne oldu Amca, neden sustun?

---Hiç kızım, önemli değil.

---Amca, ben şimdi gideceğim, sonra tekrar gelirim. Hocam emretti ya artık sizden sorumluyum, yoksa canıma okur.

---Tamam kızım, şimdi asıl sorumu sorayım da öyle git.

---Söyle bakalım.

---Yanımdaki yardımcım Mehmet nerede kızım? Ayıldığımdan beri onu göremedim, o da yaralı herhalde, yarası çok mu ağır?

Yaklaştı, elini omzuma koydu, tatlı bir sesle:

---Haberiniz yok değil mi?

---Neyden kızım?

---Maalesef onu kaybettik, başın sağolsun.

Bir an Dünya tersine dönüyor sandım, nefes kesilir gibi oldu, zorlukla:

---Şaka yapma kızım, ne olur?

---Böyle şeyin şakası olur mu Amca?

Her yanımı saran şiddetli bir titreme ile gözlerimden yaşlar boşaldı. Ne dediğimi, ne diyeceğimi bilemeden öylece ağlıyordum. Uzun yıllardır akmayan yaşlarım gözlerimden boşalmaya başladı. Bir kez daha kadere yenilip yalnız kalakalmıştım.

Genç Doktor gördüğü hazin durum karşısında, vücudumun verdiği tepkiden çok etkilenmiş olacak ki, beni sakinleştirmeye çalışırken, herhangi bir olumsuzluk yaşamamam için odadan çıkmadı ve beni teselli etmeye başladı.

Yattığım yerden cama doğru bakmaya başladım. Bunaldığım anlarda her zaman uzaklara bakar rahatlardım, şimdide elimde olmayarak gözlerim uzaklarda bir umut arar gibi hem ağlıyor, hem bakınıyorum.

---Seni de kaybettim ha evlat? Neden hep sevdiklerimi kaybediyorum Allah'ım? Niye ben yok olamıyorum?

Sözlerimi yüksek sesle söylediğim için genç Doktor da duymuştu, uzanarak elimden tuttuğu an gözlerimdeki hüznün ve yüreğimdeki hicran bir an yok olur gibi olmuş, vücudumun her yanını ılık bir sıcaklık sarmıştı. Bana ne oluyor Allah'ım, Doktor kızın elimi tutmasından neden bu kadar etkilenmiştim?

---Allah'a ve kadere isyan etme Amca, biz insanlar acılara dayanmak üzere yaratıldık, sabret, elbette" O her şeyin en iyisini bilendir."

Genç Doktordan duyduğum sözler beni kendime getirmeye yetmişti. Bu genç kız, böyle sözleri ne de güzel söylemişti. Kendini çok iyi yetiştirmiş olmalı diye düşündüm.

Gözyaşları içinde ne yapacağımı bilmeden başımı yastığa koyup gözlerimi kapadım. Yaşadığım uzun yılların arasında sıkışıp kaldığım, karmaşık düşüncelere daldım. Doktor kız sakinleştiğime karar vermiş olmalı ki, beni yalnız bırakıp gitti.